

Miquel Barceló Noguera

Calcetins de tardor

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2002

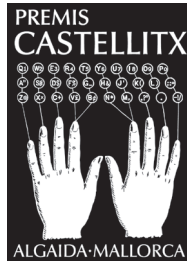

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2002-P-A-0174-0144

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2002-P-A-0174-0144

© del text: Miquel Barceló Noguera

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Premis Castellitx 2002. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2003. (Plaguetes d'Història i Cultura», 15)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Miquel Barceló Noguera

Calcetins de tardor

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2002

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2002-P-A-0174-0144

El poemari *Calçetins de tardor*, de Miquel Barceló Noguera, fou guardonat amb un Accèssit al XXVI Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2002. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Calcetins de tardor

SOMNIS DE L'ÀNIMA

Quan el cor té fred, cal abrigar-lo.
Sinó se'ns constiparà l'ànima.

SER EN TRES TEMPS

Adesiara nesc
i camp sol per les embranzides
d'empremtes del passat.
Qui se sap llavor escampada
assoleix la innocència d'estimar.
L'estretor del temps
no deixa massa goig
a l'entreforc de la vida
i suggereix presses en excés
a l'hora de destriar, a les eres,
espigues de blats, d'ordis i de civades,
entre mans trèmules dels ancestres.

Adesiara mor
per la cor-agror del futur
que ens ha llogat el present.
Hi ha tanta esperança espoltrida,
hi ha tant enginy mal conreat,
hi ha tantes gerres per rompre's.
hi ha tants verins escampats....

Adesiara ressuscit
entre esquadrans de llàtzers
que sembren oliveres a deserts
i esbrosten llars enfilades
com autopistes cap el cel.

Ressuscit entre crits apagats,
enmig de fam porgada
a humanitats esmaperdudes.

Els cants tarats escainen
versos que jamais
tintaran poemes
ni recitaran miracles.

Nesc, mor, ressuscit,
orbit l'existència,
nucli de ser,
arribant, partint, tornant.

LA NUESA DELS SENTITS

Demà tornaré a la terra per la rampa de l'avenc,
a calmar l'enfiloi de tràngols que em trasbalsa el sojorn.
Vindré per ajudar a l'agombol dels sentits despullats
perquè

Mirava,
i he vist punyals oscats per esmes de sicaris.

Escoltava,
i he sentit caure els estalons del seny,
mentre la histèria prenia la cadira a la paraula.

Ensumava,
i he olorat alens de condemna sense perdó.

Tastava,
i m'he associat de l'agror de senalles d'ombra.

Tocava,
i he palpat ferides obertes sense embanar.

No vull anegar-me a les tenebres de l'oblit.
vindré per empentar,
per inflar veles,
per esquitar el foc amb esquerdes de plors,
per enlairar les cendres,
per veure florir de nou.

MEDITERRÀNIA

Els temps barregen sangs
sedassades per històries de segles,
éssers habiten entranyes de ribera,
fent partió amb pinars
que voretegen conques solejades.

Arcades d'aigua salada
aletegen llits de dofins.
És mar amarat,
oceà en pleniluni
de maresmes xopades.

Blanques barques
hi pesquen matinades
amb hams tirats de nit.
Dormen calimes,
atapeïdes de plugims
de núvols pansits,
que humitegen plomatges
de gavines vigilants,
d'estornells, de tords i de ropits.

Encotonen les roques,
les sorres drenades
per onatge que evapora
essències de fonoll marí.

Calçetins de tardor

Aguaiten sirenes,
cossos nuus de pells salinades,
cuites amb tebor de sol,
perfumades amb romaní.

Braços extesos
saluden jorns de letícies,
de cèsars i cleopatres,
i amors escafits.

Llueixen escuts guarnidors
d'històries mai contades,
defensen ciutats emmurallades
i ajusticien mercenaris
que arponejaren vellmarins.

Reposen vaixells trabucats
per tempestes tritones,
el fons de mar es rampinat
amb paraules de savis
i segells de pergami.

Arran de calma ressonen
rondalles de fada,
ventafocs amant prínceps,
refugis de corsaris,
comèdies gregues,
poemes àrabs
i sermons en llatí.

A la ribera, torres de vigia
guarden l'ànima del mar
i la llavor de terra endins.
Flors de tarongers
embalsamen palaus,
i també cases blanques.
Brullen flòbies d'ametllers
surant geners desflorits.

L'ILLA BALDADA

El mar prenyà la cova marina,
bressol de terra garbellada,
llepant l'escuma,
acaronant les algues.
Les aigües cristal·lines
obriren torrenteres
i les canyissades s'enfilaren
siluetant albuferes.
S'aixecaren penya-segats
i la bravura de la tramuntanada
acaramullà serres i pujols,
capgirant l'àncora al cel.
Roques capolades
pels peus dels déus
encatifaren arenals
amb abric de duna.
Els pits de l'illa
arrezeraren el pla,
llombrígol d'horitzó nuat
al cos de l'existència.
Arribaren aus,
arrelaren garrovers,
fruitaren figueres
i el bosc vessà esponera.
Esclataren els dies,
s'embruixaren les nits,
lladraren els cans,
miularen el moixos.

El mar escopí una rai
amb naufrags famolencs.
De mantinent començà
a cremar el paradís.
I l'illa quedà baldada,
fins que el mar badallà,
obrí l'engolidor
i mostrà son ventre.
Un rot pudent de ciment
gronxà les aigües grises,
socorrà valls i cims.
Llavors, un silenci
apagà els gemecs.

TESTAMENT EN DUES GARBES DE MOTS

(PRIMERA GARBA)

Dejorn ma vida es pansirà
com figa assolejada al canyís,
amb el cor esquinçat
i els ossos clivellats
per suors a deshora.
L'embat del temps
ha robat una timba
dels meus anys,
des que jubilada ma minyonia
em llicencià com a porqueret.
Crec haver-us estimat en rauja,
però no em qued buit,
tot el que he donat mai serà retret.
Us deix mon amor tou.
Ara que les rues
semblen ones dins la mar
i els oratges han esmerilat mon rostre
guard seient a la llotja de l'espera,
repassant el teatre de la vida.
La paüra de la mort
porta ensems claredat difusa.

(SEGONA GARBA)

El temps vessat amb desgana
sembla cep despampolat,
vi avinagrat,
crostes de pa mal tovat,
carn cremada, aigua salinada.
Els vels de les estacions
onegen a la cambra del passat
amb bufades d'alens
i llambrejors de llamps.
Les humitats entelen miralls
que reflectiren esveltesa,
formes aveciades
que covaren sentiments,
flassada d'amors furtats.
Dit això us suplic:
quan no vingui no m'espereu,
quan em mustii no em regueu,
quan no parli no enmudigueu,
quan m'esbuqui no ploreu,
quan no hi sigui no m'enyoreu.

TERRA EN EL COR

PARET ESBALDREGADA

Pedres orfes curades en el temps,
murs esquarterats de mil formes amagades,
macs esqueixats, roca viva esmicolada,
frontera pagesa de fita esquerdada.

Fores claror i ombra de formiguers,
cau de grins, teulada de llars de rata,
terraplens i comellars assuquí amollonares,
fores silueta d'empits de muntanya geganta,
valls, cims i carenes,
fils de roca que ara hi manquen,
cordares grumons de terra
i venes de saba mil·lenària.

Qui ha esbucat la paret,
alçada amb mans suades?
Margers que ja no hi sou
remugau amb vostra ànima,
reclameu un nou jornal
d'allò que fou bella estampa.

Cridau al senyor, que vingui!
de la forma més sobtada,
un foraviler el demana
per a què retorni la línia trencada,
mal es mori i es revincli
com esclava malmenada.

Les gelades esblanqueïdes
pintaren roques nevades,
els llampecs a trenc de l'aua
il·luminaren la jornada,
els silencis de posta de sol
eixamplaren nits estelades.
La paret resta en terra
s'obrin camins salvatges,
no hi ha mans que l'aixequin
ni que aturin bísties desbocades,
els animals de pastura
hi grufen buscant solada.

La paret resta en terra
com història que rodola,
no hi ha seny ni aventura
quan l'hora ja és passada.
Vatací albellons ofegats
per la pedra desencadenada,
la torrentera vessarà
si la pluja sense mesura
troba guia aclucada.

Calcetins de tardor

On són les mans jornaleres
tantes estones rapinyades?
On són els jorns passats
de melangies encendrades?
com el forn de pa
que glopeja les fumades.

TERRA SENSE VERD

Han enterenyinat els pinars
de vòmits de vidre,
plàstic i llauna.
Moren mates anorèxiques
amb garangoles de xatarra
que els hi roben son alè,
i se'n porten la seva aura.

Manquen mans
i saques buides
per arreplegar la ferralla.

Als costers esbiaixats,
els vessants besen l'aigua,
transparències amb plom
de perdigons esclatats,
com correu sense lacre.

Els camins de la muntanya
moren a cementiris sense creus
de natura assassinada.
Ja no hi ha caçadors,
ja no hi ha cap guarda.

Tornau-me aquell bosc gebrat
de matolls i estepes blanques!

Calçetins de tardor

S'enyoren cants d'ocells,
s'enyora la llebre que salta,
si venguessin nous temps
trencaria aquesta pausa,
maleiria la petjada del vent,
moriria per la causa.

Avui és massa tard,
el demà ja no reclama,
Si l'home ha perdut l'eima,
cal encendre la sang
per no esmortir l'esperança.

Tornau-me aquell bosc gebrat
de matolls i estepes blanques!

PROPÒSIT PER A DEMÀ

Reclam l'herència dels avantpassats,
talaiots lliurats al cel, estels deïfics,
roques allisades per embats,
corrents marines que foraden ànimes inerts.

Reclam aires primers,
oratges suaus de gregal
garbellats amb xarxa de lli,
regolfades amb fullatge de pins i alzines,
tramuntanades i llevantades
que solquen penya-segats.

Clam per coscolls salvatges,
pastures de miotragus,
camins empedrats.

On són els teatres romans?
i les barques fenícies?
On són les mitjes llunes sarraïnes?

Ja no hi ha talls d'espases catalanes
que enfonsin vaixells pirates,
ni cavallers enaltits per nissagues honorables,
ni donzelles enamorades
de missatges i majorals.

Reclam històries de besavis,
mots de llengua venerable,
homes de lluita en ple combat.

Calçetins de tardor

Manquen llaurades
amb bestiar de raça nostrada,
i glops d'aigua dolça
per digerir pa de blat.

Reclam silencis de records,
respecte al pretèrit,
com esquelets dins l'ossera,
cercant a l'èter temps enterrat.

Alertau de les invasions silencioses
que esborren capítols de bona lletra,
i fan fogueres d'escenaris despullats.

Arrelen gents cegades,
per cobdícies sense aturalls,
s'acuben segles i tradicions,
i amors aixoplugats.

Compte amb els apòstols de traïdoria,
exèrcits de judes malcomprats.
No sempre hi ha dies tercers
per a dignitats ressuscitades,
ni bonjesusos que rentin peus.

Reclam estaques verdes
que limitin la feredat,
que captrenquin monstres
de ferro amb cervell de portland.

LA PLETA DEL PADRÍ

A la pleta del padrí
hi canten cigales en concert.
Una garriga que vesulla salvatgina
la corona mesella de molsa.

Amb l'ànima coixa
un esbart de sentiments
hi espipella la llepolia
d'un instant de flocada.

L'estada m'acabussa
el seny grumonat,
conreat pels avis
també a la ginyes del camí.

Em corprèn la seva gargamella,
esdevinguda lloriguera de soledat,
on una ventrada d'afectes
infanta enyors de nissaga.

Una somada de llàgrimes
hi aneguen les fures del dia a dia
i fan brollar una fontinyola
que em furta les angúnies.

L'embaràs de goig de la pleta
sembla voler nodrir un garriguel·lo
guarnit d'ullastres llentrisquers
per ombrivolar el repòs.

Calçetins de tardor

M'escomet un silenci
que em cana l'enyorança
d'aquells balls de garrots
que espolsaven ametles i garroves.

Hi cerc un agre de records,
hi trob un arrova d'espera,
entre caramuixes i espargueres
que combaten per un pam de terra.

A la porxada de la fullaca,
una teringa de formigues
trespolegen en formació
la capgirada d'un escarabat.

A un cornaló de la tanca
hi enyor temps passat,
cançons del padrí que be rimava
glosats per a homes honrats.

Ametlers assedegats
somniaen guarir-se i vestir de nou
cimalades sumptuoses
de coronades a bona hora.

Em sent ben a pler,
entre oratges mambelletats
per pins que cobegen viaranys
enfosquant horabaixes de tardor.

MAR DE TERRA SOLCADA

Solcares només set mots
d'un quartó de poesia,
untanres soques de tinta blava,
empresonant somnis retuts al temps.

Escopires al passat
pensant enterrar amors mustiats,
llavors et declarares mariner,
mariner de terra endins.

Ton esperit es reblania
per carreranyes de sotrac
i la teva ànima s'arrossegava
llepant terra humida
que oratjava perfums de foravila.

Ara els records esmotxen l'ahir,
agoretat per l'enyorança,
saonat per la roada del matí minyonat.

Filtren suors de camperols
que gotegen en la memòria.
Broten brulls de complaença
com si la mar fos llaurada.

Terra i mar.
Perduda l'ànima mullada
t'endinses dins la fondària
cercant estança acorallada .

Calcetins de tardor

Silencis en el temps
canten morts apagades,
crits d'ona salada,
ventada entre savines i ullastres.

Escoltes tonades de vermador
falagueres veus de cantaire,
gloses de llaurador
que perduren com el marbre.

Posa't calcetins de tardor
abans que els ocells s'enlairin
cercant la marinada,
qui sap si et veuran quan siguis
cendra de fusta corcada.

Les aus suren entre brises,
el mariner recita arribades al port
guanyades al temporal,
el pagès recorda anyades,
collites d'espigues daurades.

Escolta els brams de l'aigua
amb gotes bimbollades,
els peixos s'hi belluguen
amb grans d'arena nounada.

Posa't calcetins de tardor,
mentre el carreter s'afanya
cercant noble posada.
Camina vora el mar
per si la barca fos trencada.

ESPIRALLS D'AMOR

ROSELLANT LA VIDA

Aquell esplet de somriures entre roselles
enrampà la gelosia de les margalides
i dels pètals desfullats en férem arròs de nuvis.
Davallant de Bonany, rompent vencisos,
entre bufetes coloraines,
quatre estels clarejaren terra fruidora.

Les ferides de tardors filferrades
s'adobaren amb mercromina d'èura
arrelada al marès humit.
La llaga de la distància curà
amb infusions de tactes,
cor vora cor, mans juntant mars, bes a bes.

A l'estany del temps han brostat dos joncs
que ombregen les basques estiuenques,
esgarrinxen el viu dels anys,
bardissen el conreu,
branquen pels ocells nodridors
i fan llenya per a la flama de la llar.

Quan el temps ens escaldi
la planta dels peus i els calcetins
alliberin els dits, llavors serà hora
de tornar al camp de roselles
a esclafir per tot allò que ens
ha eixamplat el cor.

BUIT DE CACERA

Soc arribat de nou a la teva vora, retut.
Amb la taleca neta de sang,
penj els filats a la sala.
Deixaré que les lloses es rovellin
de serenes salvatges a coberta d'estelada.

Em sent ropit a la teva mata jove,
el vent m'estufa el pit xop.
La brusquina ja ha fet bugada dels meus calcetins,
deixa'm apropar a la foganya,
treu caliu, tiona el foc. Escalfa'm.

El cel llagrimaja esqueixos d'aigua,
Conhorta't amb els ginjols confitats
que et serva aquesta tardor.
Desembana la troca de les hores arruades,
obri la bústia de l'espera.

No t'encallis en el moll de les runes.
Obri el cor de bat a bat
i prepara llumins per a més foc,
que l'hivern es farà llarg
i haurem de menjuar amor.

LES ESTACIONS DEL DIA

Trenc d'auba

Quan el matí badalla,
em preguntes si cal enamorar-se
i et responc que l'amor
és el batec de la sang.

Ajeguda al fenàs de mon cor
cerques els colors de la tardor
i et retrobes amb la nuesa del silenci.

Vols un poema d'acomiament,
però no llev àncores
ni alç veles amb la nafra
de la nit encara fresca.

Deixa entrar la llum,
obri els ulls,
mira'm,
estima'm.

Migdia

Quan la claror rebenta el jorn,
em preguntes si cal enamorar-se
i et responc que l'amor
és el queviure de tot cor.

Asseguda a la taula de ma vida,
tastes l'acaronada del desig
i t'omple d'un dinar de besades.

Calcetins de tardor

Vols un plat d'adéus,
però no vull esquivar la sesta
d'un orgasme inconscient
que ablaneixi el postre de la follia.

Traspues espurnes de tarda,
frega pell contra pell,
abraça'm
besa'm.

Nit

Quan els estels encenen el firmament,
em preguntes si cal enamorar-se
i et responc que l'amor
és la llum dins la foscor.

Ajaguda al cau de ma vida
sopes del brou de la tendresa
i files somnis de deliri.

Vols que el vòmit del dia
tanqui el cofre de les enyorances,
ferides rellepades pel temps,
plors per un mar de llàgrimes.

Descargola els cabells,
bressola mon amor,
pit contra pit,
adormit.

